

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Paraphrasis in Epistolam B. Pauli II. Corinth. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

DOMINICA I. QVADRAGESIMAE.

187

rant super misericordia eius, quam nobis semper presentem faciat adesse in vita & morte benedictus Dei & Virginis Filii Iesus Christus Dominus noster, Amen.

E. VI
21

DOMINICA PRIMA QVADRAGESIMAE,
Epistola B. Pauli Apostoli, II. Corinth. VI.

Hortamur vos, ne in vacuum gratiam Dei recipiatis. *Aut enim: Tempore accepto exaudiui te, & in die salutis adiuui te. Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis. Nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum. Sed in omnibus exhibeamus nosmetipsos, sicut Dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus, in seditionibus, in laboribus, in vigiliis, in ieiuniis, in castitate, in scientia, in longanimitate, in suauitate, in Spiritu sancto, in charitate non ficta, in verbo veritatis, in virtute Dei. Per arma iustitiae à dextris & à sinistris, per gloriam & ignobilitatem, per infamiam & bonam famam. Ut seductores & veraces, sicut qui ignoti & cogniti, quasi morientes, & ecce viuimus: ut castigati, & non mortificati. Quasi tristes, semper autem gaudentes. Sicut egeni, multos autem locupletantes. Tanquam nihil habentes, & omnia possidentes.* Esaiæ 49.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

Non iniuria hac Dominica legitur Epistola hæc, quandoquidem hoc tempore poenitentiae instimus operibus, ad quæ maximè egemus gratia Dei, quo non solum hoc fructuose expendatur tempus: verum quicquid alio etiam tempore negleximus, modo recuperetur. Ait itaque Apostolus: Hortamur vos ne vel in baptismo, vel in poenitentiae Sacramento, aliove modo Dei gratiam in vacuum, ociose, absque fructu & sine incremento iustitiae recipiatis. In vacuum enim Dei gratiam recipit, quisquis cum gratia Dei non collaborat, aut qui gratia Dei recepta non vititur, ad quod data est, aut ex illa non fit melior. Ait enim per Esaiam Dominus: Tempore accepto, id est, opportuno & saluti congruo exaudiui te, dans quæcunque salubriter postulasti: & in die salutis, hoc est, tempore gratiae adiuui te. Quam obrem excusare nemo se potest sibi defuisse gratiam aut auxilium Dei, quæ Deus vltro omnibus offert tempore hoc gratiæ. Ecce autem nunc est tempus illud, de quo Esaias loquitur, acceptabile, ecce nunc dies salutis, quibus gratiam Dei negligere haud oportet, sed prospicere, ut nemini dantes ullam offensionem scandali aut iniuriarum, quæ charitati repugnarent, ut non vituperetur, aut minus fructificet tam prædicationis nostræ, quam obedientiæ vestræ ministerium. Sed hoc magis curæ nobis sit, ut in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros, non similitudine, sed veritate, ne vita nostra discorde à prædicatione & professione nostra Euangelica. Iuxta quam nemini offendiculum ponere nos decet aut scandalum: quin potius quæ pacis sunt, sectari ad omnes, & quæ ædificationis sunt, alteru- Rom. 14.

trum ostendere in patientia multa, id est, perfecta ac abundante, qua constantes ac fortes perseueremus in tribulationibus, quæ nemini non occurrunt ambulanti viam ad regnum cælorum, in necessitatibus seu indigentibus, in angustijs seu pressuris, quibus hic in anima & corpore dubij & defolati sumus, ignorantes quid agere, aut quid eligere nos oporteat. In plagis seu verberibus, & in carceribus, quæ nobis occurrunt sustinenda. In seditionibus quoque, vbi populi commoti contra nos insurgunt & sauiunt. In laboribus denique, quibus pro nostri corporis sustentatione operari, aut vbi impijs resistentibus pro Dei honore certare ac laborare cogimur. Et postremo in vigilijs quibus extenuamur nocte pro cibo operantes, vt interdum Dei seminemus verbum: aut nocte in oratione constituti, die insistamus prædicationibus & ieiunijs. In quibus omnibus patientia longanimitasque nobis seruanda est, sed non in his tantum, sed in pluribus quoque alijs proximis nostris nos ædificare oportet, puta in castitate, in scientia eorum quæ ad salutem pertinent. In longanimitate tristitia præsentia tolerando, & futura nobis promissa bona perseueranter expectando. In suauitate qua proximis nostris nos exhibeamus mites, non asperos, blandosque ac suaves, non amaros. Denique, in Spiritu sancto, iuxta cuius instinctum & beneplacitum omnia hæc faciamus. In charitate non ficta aut simulata, sed sincera & vera proximis ædificemus. Neque enim diligere nos tantum sufficit verbo & lingua, sed opere & veritate. Demum ædificare proximis nos oportet in verbo veritatis, nihil sophisticantes, sed puram explicantes veritatem, & in virtute Dei quo nihil nostris aut viribus, aut meritis, sed totum gratis tribuamus Dei. Quocirca exhibeamus nos Dei ministros oportet per arma iustitiæ, quibus regnum debellemus peccati, quibusque tentamenta vincamus diaboli, à dextris & sinistris contra nos insurgentia, hoc est, tam in prosperis, quam in aduersis, armis nos vti iustitiæ necesse est, quandoquidem alijs & alijs modis vtrobiusque impugnamur. Oportet enim nos (quod Dei ministros decet) ambulare in virtutum medio per gloriam & ignobilitatem & vtriusque tentamenta periculaque, quæ occurrere nobis solent, vt sine laudemur siue vituperemur, contemnere. Ambulare, inquam, nos conuenit sincerè & integrè per infamiam & bonam famam, in neutro à Christo, aut à rectitudine iustitiæ deuiantes. Imò vt seductores ab alijs vocati, ab alijs verò veraces: à plebe quoque existimati aliquando vt ignoti, seu reprobi ac abiecti à Deo, aliquando verò vt cogniti, & Deo dilecti. Inter quæ vtrobiusque nobis sine offensione est ambulandum. Quasi enim morientes sumus inter quotidiana pericula, quibus mors, vel per malos homines nos trucidare molientes, vel aliunde nobis continuè insidiatur, & ecce Deo nos protegente viuimus. Vt castigati à Deo, atque per eius disciplinam, quam nobis assidue imponit, humiliati & non mortificati, hoc est, non prorsus occisi aut consumpti. Quasi sumus tristes (vt ab alijs iudicamur) propter arumnas & persecutiones, quas patimur, semper autem gaudentes, vtpote interna Spiritus sancti consolatione roborati. Est enim gaudium & consolatio sanctis Dei in tribulationibus, maxime quas pro Dei sustinent amore. Idè de Apostolis scribitur: *Ibant Apostoli gaudentes à conspectu concilij, quoniam digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati.* Nouissimè

a Ioan. 3.

Acto. 5.

simè in hoc mundo (quod decet Christi ministros) viuimus, ac viuere debemus sicut egentes, multos autem locupletantes. Viuimus, inquam, vt hi quibus multa defunt, quibusque deficiunt multa, tamen quamuis nihil in hoc mundo videamur habere, spiritualibus tamen diuitijs complures locupletamur. Tunc autem vel diuitias terrenas habentes sumus egentes, si diuitias non amamus, si spiritu pauperes humilesque viuimus, & alios multos beneficijs ac elemosynis nostris locupletamus. Tunc, inquam, sumus quoque nihil habentes, quando cuncta Christi amore relinquimus omnia tamen interim, quia nihil appetimus, possidentes. Nemo enim verius omnia possidet quam qui nihil habere concupiscit.

EXEGESIS EVANGELII DOMINI
ca I. Quadragesima, Matthæi IIII.

ACTIO Christi omnis, nobis instructio exemplumque est viuendi. Coepit enim Iesus facere & docere: nec separatim facere & separatim docere, sed faciendo etiam docere. Opera enim Christi omnia erudunt. Nihil quoque Dominus propter se, sed propter nos omnia fecit. *Exemplum*, inquit, *dedi vobis, vt & vos ita faciatis*. Itaque quomodo propter nos est natus, ita propter nos baptizatus est, abstinuit & est tentatus. Verum cum nobis modo abstinentia ieiuniorum sit obseruanda, quam diabolus impugnat impedireque nititur, quibus potest fraudibus: & hoc vel propterea, quod timet per eandem nos recedere ab eius seruitute, vt exemplum habeamus in Christo, quomodo diabolo debeamus resistere, & non armis nostris, sed Christi virtute pugnemus, hodiè proponitur nobis Euangelium de tentatione Christi in hunc modum:

Ductus est Iesus in desertum à spiritu, vt tentaretur à diabo-
bolo. Luc 4.

Ductus hic refertur Iesus à spiritu in desertum. Non dubium esse cuiquam debet Spiritum intelligi sanctum, cuius impulsu admonitus, homo Christus ierit in desertum, vt tentaretur à diabolo. Non illum aggredi fuisset ausus hostis antiquus & tentare, nisi illum prouocasset Iesus. Aduertit enim Dominus, quod se tentare diabolus cuperet, propterea quod de Christi diuinitate dubitaret: idè se illi tentandum exposuit suapte voluntate, quomodo occidendum diaboli se membris vltro exhibuit. Eam ob rem in desertum abiit, viuens in solitudine & abstinentia. Quod viuendi genus valde infestum nouit diabolo. Muebatur autem homo Christus, seu Christi humanitas à Spiritu sancto, sicut instrumentum seu organum Spiritus sancti atque beatissime Trinitatis. Quare etiam Christus muebatur à seipso, puta à Deo. Intrauit itaque desertum, vt viuendi hoc genus, id est, eremiticam vitam commendaret, & locum pœnitentiæ deuotionisq; exercendæ ac obrinendæ perfectioni, ostèderet esse maximè congruum. Est enim triplex viuendi genus, quo
seruitur Deo. Est vita actiua, quæ operibus virtutum, operibus misericordiæ
ac charitatis circa proximum, & mortificandis crassioribus vitijs insudat.
Manifodi multi fuere sancti, qui in xenodochijs, aut in proprijs domi-

Gregor.
Act. 7.

Ioan. 13.
Luc 7.
Matth. 3.
Ioan. 1.

Luc 4.

A quo spiritu
ductus sit Ie-
sus in deserta-
rium.

Vita triplex

1.

Z 4. bus

E. VI
21